

INDEX

LIBRORUM ET CAPITUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

DECIMÆ QUARTÆ CONTROVERSÆ GENERALIS

DE GRATIA ET LIBERO ARBITRIO

LIBER IV.

- Cap. I. Exponitur ordo futuræ disputationis. 7
II. Posse cognosci viribus naturæ Deum esse,
et esse unum, et alia id genus. 8
III. Solvuntur objectiones. 10
IV. Requiritur, et sufficere auxilium generale
ad actiones naturales et civiles effi-
ciendas. 11
V. Proponitur quæstio principalis, An homo
liberum arbitrium habeat in operibus
naturalibus et civilibus; et notantur Lu-
theri et Melanthonis contradictiones. 13
VI. Non posse ab insigni temeritate defendi
modum loquendi adversariorum, qui no-
men liberi arbitrii, in nomen servi ar-
bitrii mutaverunt. 15
VII. Secundum fidem Catholicam hominem
esse liberi arbitrii in rebus civilibus, pro-
batur ex divinis litteris. 17
VIII. Probatum idem ex traditione veterum
Patrum. 18
IX. Adferuntur testimonia ipsorum Pa-
trum. 19
X. Evidens esse lumine rationis naturalis,
hominem liberi esse arbitrii in actionibus
civilibus in externis. 21
XI. Respondetur ad argumenta, quæ su-
munt adversarii ex divinis litteris. 23
XII. Respondetur ad objectiones ex testi-
monii S. Augustini. 23
XIII. Respondetur ad objectionem ex repug-
nantia præscientiæ et libertatis. 26

Tom. VI.

- XIV. Refelluntur tres opiniones de concor-
dia cooperationis divinæ cum libero ar-
bitrio. 27
XV. Explicatur una ratio concordie divinæ
cooperationis cum libero arbitrio. 31
XVI. Explicatur altera ratio concordie li-
bertatis cum cooperatione Dei, et sol-
vitur objectio cap. 14. proposita. 34

LIBER V.

- Cap. I. Proponitur quæstio de cognitione
veri moralis. 36
II. Probatum, posse hominem suis viribus
cognoscere aliquod verum morale. 37
III. Solvuntur argumenta contra doctrinam
capitis superioris. 39
IV. Proponitur quæstio de viribus humanæ
voluntatis, circa bonum morale. 42
V. Non posse, solis naturæ viribus, adim-
pleri omnia præcepta moralia, secundum
substantiam operis. 44
VI. Solvuntur argumenta contra ea, quæ
capite superiore dicta sunt. 46
VII. Non posse solis naturæ viribus ullam
veram tentationem superari. 48
VIII. Solvuntur argumenta contra proposi-
tionem capitis septimi. 51
IX. Posse hominem sine fide, cum auxilio
speciali, et etiam sine illo, bonum aliquod
morale perficere, si nulla tentatio ur-
geat. 52
X. Solvuntur argumenta contra propositio-
nem capitis superioris. 57
XI. Solvuntur argumenta ex Patribus. 62
XII. Solvuntur argumenta ex ratione. 65
XIII. Proponitur controversia de libero ar-
bitrio in moralibus, et Tilmanni ineptiæ,
ac mendacia referuntur. 66

42

XIV. Probatur libertas arbitrii in moralibus argumento ducente ad impossibile.	69	libertate arbitrii in iis, quæ pertinent ad salutem.	123
XV. Adfertur et defenditur secundum argumentum, pro libero arbitrio in rebus moralibus.	71	X. Probatur ex divinis litteris liberum arbitrium in actionibus piis et salutaribus.	125
XVI. Proponitur et defenditur tertium argumentum pro libero arbitrio in moralibus.	73	X. Probatur libertas arbitrii in operibus pietatis ex traditione Patrum.	127
XVII. Proponitur et defenditur argumentum quartum pro libero arbitrio in moralibus.	74	XII. Probatur rationibus libertas arbitrii in operibus pietatis.	133
XVII. Prima classis Scripturarum pro libero arbitrio in moralibus.	77	XIII. Diluuntur objectionis adversariorum, depromptæ ex divinis litteris.	131
XIX. Secunda classis Scripturarum pro libero arbitrio in moralibus.	78	XIV. Diluuntur objectiones ex testimoniis S. Augustini.	134
XX. Tertia classis Scripturarum pro libero arbitrio in moralibus.	79	XV. Compendium disputationis de cooperatione gratiæ et liberi arbitrii, aliquot sententiis comprehensum.	136
XXI. Quarta classis Scripturarum pro libero arbitrio in moralibus.	80	DECIMÆ QUARTÆ CONTROVERSÆ GENERALIS	
XXII. Quinta classis Scripturarum pro libero arbitrio in moralibus.	81	DE REPARATIONE GRATIÆ	
XXIII. Sexta classis Scripturarum, pro libero arbitrio in moralibus.	83	LIBER I	
XXIV. Præfatio ad testimonia Patrum pro libero arbitrio in moralibus.	84	Cap. I. De nomine justificationis, et justitiæ	139
XXV. Testimonia Græcorum Patrum adferuntur pro libero arbitrio in moralibus.	85	II. Explicantur causæ justificationis.	150
XXVI. Testimonia Patrum Latinorum, pro libero arbitrio in moralibus.	90	III. Aperitur status quæstionis de fide justificante, et indicantur auctores qui de justificatione scripserunt.	152
XXVII. Adferuntur testimonia ex libris Augustini, quos ille scripsit ante exortam hæresim Pelagianam.	94	IV. Quid sit fides justificans, ex sententia tum hæreticorum, tum etiam Catholicorum.	153
XXVIII. Adferuntur testimonia sancti Augustini pro libero arbitrio scripta, post exortam hæresim Pelagii.	99	V. Refellitur ex cap. 11. ad Hebr. hæreticorum error de notione fidei justificantis.	154
XXIX. Solvuntur argumenta adversariorum ex verbo Dei petita.	101	VI. Fidem justificantem non esse Fiduciam, probatur ex divinis litteris.	157
XXX. Solvuntur argumenta ex testimoniis S. Augustini.	103	VII. Fidem justificantem non tam esse notitiam, quam assensum, probatur ex Scripturis.	150
LIBER VI.		VIII. Fidei justificantis objectum non esse specialem misericordiam, sed omnia quæ Deus revelavit, probatur ex divinis litteris.	160
Cap. I. Proponitur quæstio, An possint credi mysteria fidei, sine auxilio speciali.	107	IX. Probatur ex traditione Ecclesiastica, fidem justificantem non esse fiduciam misericordiae, sed assensum ad omnia, quæ in verbo Dei continentur.	162
II. Non posse hominem, sine speciali illustratione Dei, credere mysteria fidei.	108	X. Probatur idem rationibus.	165
III. Solvuntur objectiones contra doctrinam capitis superioris.	110	XI. Refelluntur objectiones adversariorum.	167
IV. Non posse voluntatem humanam aliquid velle in iis, quæ ad pietatem et salutem pertinent, sine auxilio gratiæ Dei.	112	XII. Proponitur secunda quæstio, an fides sola justificet.	172
V. Non posse hominem solis naturæ viribus ad gratiam recipendam, ullo modo se præparare.	115	XIII. Fidem justificare, sed non solam, idem enim facere timorem, spem, dilectionem.	174
VI. Solvuntur argumenta contra doctrinam duorum præcedentium capitum.	117	XIV. Fidem solam non justificare, probatur ex alio principio.	175
VII. Non posse sine auxilio gratiæ diligere Deum.	119	XV. Fidem veram posse re ipsa a dilectione aliisque virtutibus separari.	179
VIII. Solvuntur argumenta contraria.	122	XVI. Fidem non solam justificare, probatur	
IX. Proponitur sententia hæreticorum de			

ex remotione causarum, quæ possunt reddi, cur fides sola justificet.	164	II. Proponitur status quæstionis de incertitudine justitiæ.	248
XVII. Fidem non solam justificare, probatur ex modo justificandi ipsius fidei, ubi etiam tractatur quæstio de valore et pretio fidei.	187	III. Recensentur variæ sententiæ de proposta quæstione.	250
XVIII. Fidem non solam justificare, probatur ex causa formali justificationis et necessitate operum bonorum.	191	IV. Probatur testimoniis Salomonis incertitudo propriæ gratiæ, atque justitiæ.	252
XIX. Solvitur argumentum primum ex Scripturis depromptum, pro sola fide.	191	V. Idem probatur testimonio, et exemplo Job, Davidis et Pauli.	256
XX. Solvitur alterum argumentum ex Scripturis petatum pro sola fide.	193	VI. Idem probatur ex variis locis Prophetarum et Apostolorum.	259
XXI. Solvitur argumentum tertium, ex Scripturis desumptum pro sola fide.	197	VII. Idem probatur testimoniis sanctorum Patrum.	260
XXII. Solvitur argumentum quartum, ex Scripturis depromptum pro sola fide.	201	VIII. Idem probatur rationibus variis.	261
XXIII. Solvitur quintum argumentum ex Scripturis pro sola fide.	202	IX. Solvuntur argumenta adversariorum, ex testimoniis Scripturarum deprompta.	263
XXIV. Solvitur argumentum ex traditione veterum Patrum pro sola fide.	204	X. Solvuntur argumenta ex Patribus.	268
XXV. Solvitur argumentum ex traditione veterum Patrum pro sola fide.	id.	XI. Solvuntur argumenta ex ratione.	276
LIBER II.		XII. Refellitur error de certitudine Prædestinationis.	280
Cap. I. De variis erroribus circa formalem causam justificationis.	203	XIII. Solvuntur objectiones.	284
II. Proponitur sententia Ecclesiæ et aperitur status quæstionis.	210	XIV. Fidem ac justitiam non esse propriam electorum, et semel habitam amitti posse.	286
III. Inhærentem esse justitiam nostram formalem, probatur ex Scripturis.	212	XV. Solvuntur objectiones.	289
IV. Fidem non esse integram formalem causam justificationis.	217	XVI. Non esse omnes justos inter se pares.	291
V. Formalem causam justificationis non esse justitiam Dei essentialem, ac divinam.	220	LIBER IV.	
VI. Justificationem nostram non constare sola remissione peccatorum.	222	Cap. I. Quod hæretici hujus temporis negent operum necessitatem.	294
VII. Justificationem non consistere in imputatione justitiæ Christi.	224	II. Refutatur falsum discrimen legis et Evangelii et inde probatur operum necessitas.	296
VIII. Traditio veterum Patrum, ac potissimum Augustini, de justitia inhærente.	229	III. Asseritur verum discrimen legis et Evangelii, et inde necessitas operum comprobatur.	301
IX. Solvuntur argumenta adversariorum ex epistola ad Rom.	234	IV. Ostenditur alterum discrimen legis et Evangelii.	305
X. Solvuntur argumenta ex epistolis ad Corinthios.	237	V. Refellitur falsa libertas Christiana, et inde probatur necessitas operum.	306
XI. Solvuntur argumenta ex epistola ad Ephesios.	236	VI. Asseritur vera libertas Christiana, et inde quoque probatur necessitas operum bonorum.	311
XII. Solvuntur argumenta ex Actis Apostolorum, et ex parabola publicani.	237	VII. Probatur ex Scripturis necessitas operum ad salutem.	314
XIII. Solvuntur argumenta ex Patribus.	239	VIII. Probatur operum necessitas ex traditione ecclesiastica.	316
XIV. Solvitur argumentum petatum ex ratione.	241	IX. Probatur operum necessitas ad salutem ex ratione.	317
XV. Justitiam, qua formaliter justificamur, habitualem esse, non actualem.	241	X. Proponitur quæstio de veritate justitiæ operum, et sententiæ referuntur hæreticorum et Catholicorum.	318
XVI. Solvuntur objectiones contra doctrinam capitis superioris.	24	XI. Legem Dei esse possibilem probatur ex divinis litteris.	319
LIBER III		XII. Legem Dei non esse impossibilem probatur ex Patribus.	321
Cap. I. De variis erroribus recentium hæreticorum, circa Justificationem.	243	XIII. Legem Dei non esse impossibilem, probatur rationibus.	323
		XIV. Solvuntur objectiones hæreticorum.	324
		XV. Justorum operæ non esse peccata, sed	

justitiam, probatur ex divinis litteris.	327	meritum de condigno, sed solum de congruo.	385
XVI. Opera bona non esse peccata, sed vere bona probatur ex Patribus.	329		
XVII. Opera bona justorum non esse peccata, sed vere bona probatur rationibus.	331	DECIMÆ QUARTÆ CONTROVERSIE DE REPARATIONE GRATIÆ.	
XVIII. Opera bona non solum esse vere justa sed etiam justificare, probatur ex cap. 2. Jacobi.	332	ORDO DISPUTATIONIS.	389
XIX. Opera justificare, probatur ex aliis Scripturis et rationibus.	335		
XX. Solvuntur objectiones ex Scripturis, contra veritatem justitiæ actualis.	336	LIBER I <i>Qui est de oratione.</i>	
XXI. Solvuntur objectiones ex Patribus, contra veritatem justitiæ actualis.	339	Cap. I. Definitio orationis breviter explicatur.	391
		II. De partitione Orationis.	392
		III. De necessitate et utilitate orationis.	394
		IV. De excellentia orationis Dominicæ.	397
		V. De numero et ordine petitionum orationis Dominicæ.	398
		VI. Exponitur oratio Dominica.	400
		VII. Solius creaturæ rationalis proprium esse orare.	410
		VIII. Non solum generatim, sed etiam in specie pro certis hominibus orari potuisse.	411
		IX. De conditionibus, quæ requiruntur ad impetrandum.	412
		X. De nomine et definitione officii divini, sive horarum canonicarum.	413
		XI. De partibus officii divini et de canonico tempore singularum partium.	419
		XII. Referuntur hæretici, qui horas canonicas reprehendunt.	421
		XIII. Demonstratur antiqua et rationabilis institutio canonicarum horarum.	424
		XIV. De antiquitate singularum partium officii ecclesiastici.	427
		XV. Antiphona, Salve Regina, ab hæreticorum calumniis asseritur.	428
		XVI. Defenditur cantus, qui in officio divino adhiberi solet.	431
		XVII. Solvuntur objectiones adversariorum	434
		XVIII. De iis, quæ requiruntur ad officium rite persolvendum.	436
		XIX. De iis, qui ex officio tenentur ad horas canonicas persolvendas.	439
		LIBER II.	
		Cap. I. De nomine, et varia acceptione jejuni.	441
		II. Unicam in jejunio refectionem, eamque cenam esse debere, non prandium.	412
		III. De ciborum delectu referuntur sententiæ hæreticorum.	445
		IV. Refellitur impudens calumnia hæreticorum circa ciborum delectum.	446
		V. Ad rationem jejunii abstinentiam a certis cibis, ac potissimum a carnibus perti-	
LIBER V.			
Cap. I. Proponitur controversia, sintne opera bona justorum meritoria salutis æternæ.	343		
II. Probatur ex Scripturis, opera justorum recte vocari merita.	344		
III. Opera justorum meritoria esse vitæ æternæ, probatur ex divinis litteris.	345		
IV. Idem probatur ex traditione Patrum.	349		
V. Solvuntur objectiones ex Scripturis, contra merita operum bonorum.	351		
VI. Solvuntur objectiones ex Patribus.	355		
VII. Quatenus fiducia in meritis collocari possit, exponitur.	357		
VIII. Licet esse operari bona opera intuitu mercedis æternæ.	361		
IX. Solvuntur objectiones.	362		
X. Ad meritum constituendum requiri liberum voluntatis arbitrium.	363		
XI. Solvuntur objectiones.	365		
XII. Ad meritum requiri statum gratiæ et adoptionis filiorum.	366		
XIII. Solvuntur objectiones.	363		
XIV. Requiritur ad meritum vitæ æternæ promissionem Dei gratuitam.	370		
XV. Bonum opus non esse meritorium vitæ æternæ, nisi ex charitate procedat.	374		
XVI. Opera justorum ex charitate facta, meritoria esse vitæ æternæ ex condigno.	376		
XVII. Opera bona justorum meritoria esse ex condigno non solum ratione pacti, sed etiam ratione operum.	379		
XVIII. Solvuntur objectiones contra doctrinam capituli superioris.	381		
XIX. Deum remunerare opera bona supra condignum.	382		
XX. Vitam æternam etiam quoad primum gradum reddi meritis operum bonorum.	384		
XXI. Non gratiam justificationis, sed ejus incrementum cadere sub meritum de condigno.	385		
XXII. Reparationem post lapsum, et perseverantiam usque in finem non cadere sub			

mere.	449
VI. Jejuniū in genere lege divina esse præceptum.	451
VII. Lege Ecclesiastica obligari fideles in conscientia ad certa quædam jejunia, et ciborum delectum.	452
VIII. Salvuntur argumenta ex Scripturis contra præceptum jejunii, et delectum ciborum.	455
IX. Solvitur objectio ex historia antiquitatis.	459
X. Quinam excipiantur a lege jejunii.	462
XI. De fructibus, et utilitate jejunii.	464
XII. Solvuntur objectiones.	468
XIII. Solvuntur objectiones ex Patribus.	471
XIV. De origine et institutione jejunii quadragesimalis.	474
XV. De Quadragesimæ varietate.	478
XVI. De ratione instituendæ Quadragesimæ.	481
XVII. De jejunio feriæ quartæ, et feriæ sextæ.	484
XVIII. De jejunio Sabbati.	485
XIX. De jejuniis quatuor temporum.	486
XX. De jejunio Adventus.	489
XXI. De jejunio Rogationum.	id.
XXII. De jejuniis Vigiliarum et Stationibus.	id.
XXIII. De diebus, quibus jejunari non debet.	490
XXIV. De fraudibus, et corruptelis Kemniti in historia antiquitatis.	491

LIBER III.

Cap. I. Quid sit eleemosyna.	496
II. De partitione eleemosynæ.	497
III. Eleemosynas non sufficere ad salutem sine fide, spe, dilectione, penitentia, aliisque ad salutem præsidiiis,	498
IV. Eleemosynas esse opera meritoria, et satisfactoria, ac multos præterea fructus habere.	501
V. Unde sumatur eleemosynæ magnitudo.	502
VI. Esse præceptum aliquod de eleemosyna faciendâ, idque ad quartum præceptum Decalogi revocari.	503
VII. Divino præcepto divites obligari ad ea pauperibus eroganda, quæ sibi supervacanea sunt.	id.
VIII. Non solum superflua, sed etiam necessaria interdum erogare, vel præceptum, vel consilium est.	505
IX. Quando ex male partis eleemosyna fieri possit.	508
X. Divitias non esse Christianis illicitas.	509
XI. Solvuntur objectiones.	510
XII. Quis eleemosynam facere, et cui eleemosyna fieri debeat.	512
XIII. Quomodo sit eleemosyna faciendâ.	514

APPENDIX

AD LIBROS DE SUMMO PONTIFICE	
APPENDIX.	519

DISPUTATIO

DE EXEMPTIONE CLERICORUM.

Cap. I. An clerici sint liberi a jugo potestatis sæcularis.	517
II. An exemptio clericorum sit juris divini naturalis.	552
III. Solvuntur argumenta contraria.	554

DE TRANSLATIONE

IMPERII ROMANI

LIBER I.

Argumentum et partitio hujus libri.

Caput I. Complectitur contradictiones Illyrici.	562
II. Continet mendacia Illyrici.	565
III. Refelluntur prolegomena Illyrici.	575
IV. Imperium Romanum translatum a Græcis ad Francos Summi Pontificis auctoritate, historicorum testimoniis demonstratur.	582
V. Proferuntur testimonia et confessiones principum de translatione imperii a Græcis ad Germanos per Romanum Pontificem facta.	588
VI. Idem asseritur testimoniis Pontificum.	591
VII. Imperium Germanorum non esse acquisitum jure belli.	592
VIII. Non accepisse Carolum Magnum a Deo immediate imperii dignitatem.	599
IX. Imperium Romanum non venisse ad Carolum jure hæreditario.	600
X. Non accepisse Carolum Magnum imperii dignitatem auctore senatu, populo Romano.	608
XI. Non devenisse ad Germanos imperium donatione Græcorum.	610
XII. Romanum Pontificem jure suo imperium a Græcis in Germanos transtulisse.	614
XIII. Solvuntur, aut soluta demonstrantur argumenta Illyrici.	620

LIBER II.

Imperium Romanum de gente Francorum ad gentem Saxonum Summi Pontificis auctoritate transisse.

Cap. I. Successionem explicat Caroli Magni.	626
II. Othonem I, non autem Henricum, aut Chunradum imperatorem primum ex gente Saxonum fuisse demonstrat.	627
III. Eundem Othonem a Summo Pontifice	

Joanne XII ad imperium provectum ostendit.	628	et Friderici II imperatoris tempora designatos.	634
IV. Objectiones Illyrici diluit.	629	II. Objectiones Orniphrii refellit.	636
		III. Electores imperii non ab Othon III imperatore, sed ad Gregorio V Pontifice Maximo institutos ostendit.	639
		IV. Objectiones Illyrici dissolvit, ac mendacia plurima auctoris ejusdem detegit et redarguit.	642

LIBER V.

Septem electores imperii a Romano pontifice constitutos.

Cap. I. Electores ante Gregorii X Pontificis,

